

Izhaja po
dvakrat na mesec v Ljubljani,
kedar ga prebere
in ne konfiscira policija.

v lažnjivi obleki.

Vrednik Jakob Aléšovec.

Velja celo leto 3 gl.,
pol leta 1 gl. 50 kr. in četrt
leta 80 kr.
za vsacega brez ozira.

Posamezne številke se dobivajo, če jih kaj ostane, po 15 kr. v administraciji na velikem trgu hiš. št. 3 v prvem nadstropju na ulice.

Kdor ga bere in ga ni kupil, se bo, ako se zasači, ostro kaznoval.

Svojim prijateljem.

Morda bo kdo mislil, da „Brencelj“ ni več živ, da ga je slavna policija pod vodstvom še slavnejšega gospoda Ahčina, strahú vseh slovenskih listov in hrustača slovenskih kupletov, ne le pograbila in zaprla, timveč tudi pohrustala kar kosmatega. Vendar tega ni storila, da-si ravno zdaj, kakor kaže konfiskacija prvega letošnjega lista, muhe lovi, le zakasnil se je prvi list tako, da pride mesec pozneje v zvezi z drugo številko na svitlo. Tega pa ni „Brencelj“ sam kriv marveč zgoraj imenovani gospod policijski svetovalec Ahčin, kateri je za slovenske liste tako vnet, da mu ni dosti eden iztis, timveč jih v porazumljenji z državnim pravdnikom kar po sto in sto pobere, kedar se mu posebno „žmahtni“ zde.

„Kdo je gospod Ahčin?“ bo morda kdo prašal.

Gospod Ahčin je eden tistih „štremljev“, ki še iz Bachove absolutične dóbe v našo novo dóbo molé, toraj za dóbo svobode ali liberalizma, kakor je zdaj, kot nalašč. On ima strašansko rešpekt pred vsim, kar je na c. k. stopinji više od njega, birokratizem mu je prirašen k srcu kakor goba k drevesu, on bi se rešpekta pred c. k. deželnim predsednikom Auerspergom kar stajal in njegovo ime izreče le s trepetanjem. Gospod Ahčin ima dva očesa: prvo je obrnjeno zdaj na slovenske liste in kuplete, drugo na železniške družbe, kjer bi se dal tudi kak groš vjeti; oba pa se obračata po storjenem delu, namreč po konfiskovanji in zborovanji v železniških družbah ponižno do višega njegovega predsedništva vprašajoča, je-li zapazilo njegovo gorečnost za dobro stvar, in če se še ne vidi od da-

leč kak križec, ki bi priletel na njegov frak. Tega se pa tudi po pravici sme nadejati, kajti kolikokrat je bila država že v nevarnosti in jo je on rešil s svojim bistrim pogledom in še bistrejšim umom, zapazivši v „Slov.Narodu“, v „Brenceljnu“ ali v kakem kupletu prežečega sovražnika, kterega je on potem z listom ali kupletom vred o pravem času konfiskoval. Bog ve, če bi Avstrija še stala, ako bi ne bilo gospoda Ahčina!

Gospod Ahčin je prišel iz Trsta v Ljubljano, in to je bilo dobro. Jel je zahajati v čitalnico, kjer se je strašno narodnega delal ter marsikomu prilizjenosti pravil. Toda bodi-si, da mu je bilo vino preкисло, bodi-si, da so ga ljudje tako spoštovali, da se nihče ni predrznil približati se mu, in je mož vsled tega večidel sam sedel, izostal je in sklenil, svojo ljubezen in navdušenost za domačo stvar, nad katero je svet dvomil, dejansko pokazati s svojo skrbjo za narodne časnike, zlasti za „Slov.Narod“ in „Brenceljna“, kterega si je v štirih letih že štirikrat privoščil. Kdor je prav katoliški kristjan, gre vsaj po enkrat na leto k spovedi, kdor je prav policaj, mora vsaj vsako leto enkrat kaj konfiskovati, če tudi le zato, da se ne odvadi.

Konfiskovati je gospoda Ahčina dolžnost in da to dolžnost spolnuje izključljivo na slovenskih listih, kaže, da jih rajši ima, kakor „Tagblatt“ in celo „Lai-bacherico“, ktera lista nista nikakor za njegov želodec. Ta posel ga torej veseli in zanimivo more biti njegovo seboj zadovoljno srce na večer, kedar je kak list konfiskoval. Zaspil, sam ne ve kako, in v sanjah se mu

prikažejo angeljci, kateri rešitelju države pojo slavne pesmi in mu prinesejo na rudeče-svilnati blazinici leskeč se zlat križec, kterega mu pripno na levo stran fraka, pod katerem bije blago srce. In kakor je nekdanj Jakob videl angelje priti iz višave po lestvi dol, tako vidi on samega sebe plezati lahkih nog kviško po lestvi, vrh ktere se bliši na tisuče in tisučesvitlih „c. k.“ Pozabljen je zemeljski trebušček, kterega si je pridobil v policijski službi, pozabljen je Vodnik, čegar pesem ni mogel konfiscirati, pozabljeni slovenski igri, kateri je on skoval, da se boste igrali, kedar bo on šel počivat od konfiskovanja. Kakor da bi bil iz čistega zraka vstvarjen puhti kviško in vrh lestvice prineso mu naproti koncesijo za železnico od Amerike po morji do Avstralije, on se stegne hrepenečih rok in — pade iz postelje. Rajska radost, ktera se je lesketala mu v spanji na obrazu, se spremeni hipoma v černo sitnost in take volje gre brat slovenski list, kateri se mu mora brezplačno prinašati v njegovo svetovalsko sobo, ali pa študirat kak kuplet, in ker mu križici vedno po glavi rojijo, jih dela tudi čez kitice kupleta ali pa podčrta višnjevo kako mastno vrsto v časniku ter pošlje prašat c. k. državnega pravdnika, ali bo danes kaj dela. In ko dobi povelje ali dovoljenje, kako hitrih nog se poda k Auerspergu, kako urno skliče svoje angelje, ter jih pošlje na lov po slovenski perutnini. Zvečer ima zopet rajske sanje in če se mu Auersperg zadovoljno nasmehlja, radosti in ponosnosti ne vé, ali se je dosti globoko priklonil ali ne, ko je z nosom doteknil svojih se čevljev.

Tak je tisti sloveči Ahčin, kateri tako marljivo skrbi za „Brenceljna“, tak je postal v policijski službi in tak bo, dokler ne bo šel počivat po truda polnem delovanju za državo. In ker je gospod Ahčin tak, se ga je „Brenceljnu“ treba ogibati, kajti očali g. Ahčina so — tako pravijo — zagledali že celó v jajcu kak las. Zavoljo teh očalov bi bilo najbolje, ako bi „Brencelj“ jel pikati Slovence, kakor „Tagblatt“, ali pripovedoval svojim bralcem nedolžne otroške pravljice, če že noče Auerspergov, nemškutarjev in decemberske ustave na vsa usta hvaliti. Zadnjič so ga zajeli, ker jim je to ustavo prestrgano narisal in ker je imela „rešpehtarjeva kuharica“ prehud jezik. Kdaj ga bodo zdaj, se še ne vé, kedar pa Vam v roke ne pride, takrat je gotovo, da ga policija pohrusta, ker je vedno naročena na vse liste in le, če ona ne mara za-nj, potem sme frčati po svetú. Ali ni „fletno“ na svetú?

„Brencelj“.

Nov volilni red — za novo leto 1873.

Letošnja zima je nenavadno gorka, toraj tudi Slovincem ni mraz. Slovincem pa mora biti mraz, kajti mraz ni prijeten občutek. Prijetnega se pa Slovincu nič ne privošči in ker narava ne skrbi za neprijetno jim vreme, se mora skrbeti za-nj v viših krogih. Iz viših krogov že davno ni nič dobrega prišlo za Slovence, tam mu je obnebbe temno, iz črnih oblakov mu švigajo Piskri, Auerspergi, Zime, Matijčki in še enaka toča mu pobija po političnem polju.

Iz vsega tega se vidi, da mora pasti tudi sneg. In ta sneg že pada, nov volilen red za državni zbor že visi nad Slovenci. Dozdaj je bilo po Kranjskem za dunajsko ustavoverno ministerstvo jako neugodno vreme, pridelalo je le enega ustavaškega poslanca za državni zbor, vsi drugi bili so narodni ali po domače, ministerstvu „za nič“. Toraj je naravno, da ministerstvo poskusi poslanca za državni zbor naravnost na kme-

42/21
tih, po mestih in trgih nabrati, kajti iz deželnega zbora kranjskega za ministerstvo ni bilo moke, iz ktere bi se bili dali peči njemu okusni „kifelci“.

Vendar ministerstvo ni hotelo samovoljno in po svoji glavi presti štrene za Slovence, marveč poklicalo je k posvetovanju na Dunaj narodne in spoštovane može, kakor je Dežman s svojimi grabljami, vitežki Kaltenegger itd., za kterimi je gotovo vsa kranjska dežela, posebno, kedar teko. Ni dvomiti, da so ti možje, ktere ves narod spoštuje, ter jih pozna kakor slabe groše, dali ministerstvu le tak svét, ki je Slovincem koristen, kajti ti možje dobro vedó, kako daleč je na Dunaj in kako nerad gré slovensk poslanec na dolgo pot. Toraj bi radi ustregli Slovincem s tem, da bi jim prihranili težavno pot ter sami hodili namestu njih tje, kjer imajo pri jako dobri plači prebito malo opraviti, toraj jim mnogo časa ostaja. Vrh tega previdijo, da imajo Slovenci pičlo število vrlih mož, kateri so jim doma bolj potrebni, kakor na Dunaji, kjer bi v zbornici brez dela sedeli. Vendar je ljudstvo tako slepo, da voli vselej le svoje ljudi na Dunaj, kateri potem ne gredo tje, namesto nemškutarjev, kateri bi šli na vso moč radi.

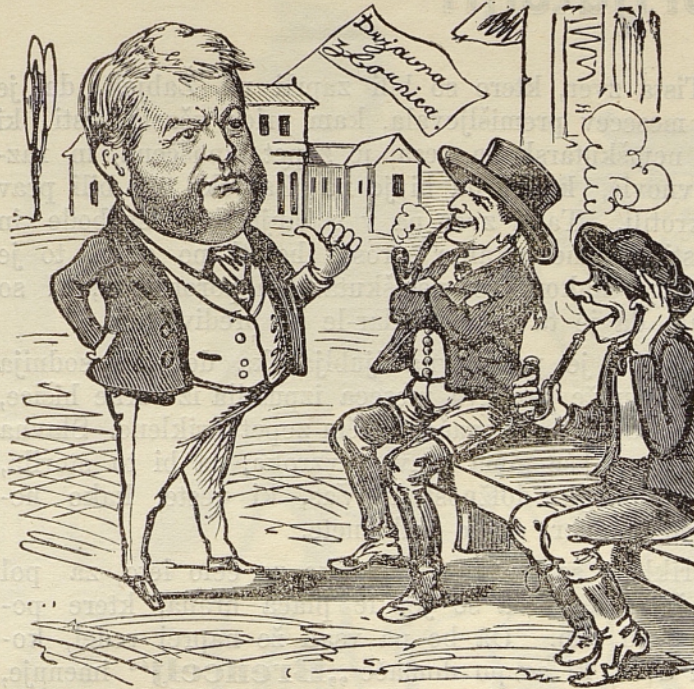
Z ozirom na to, da so slovenski poslanci tudi letos sklenili, da ne gredo na Dunaj, ker jim je doma bolj gorko, poslalo jim bo ministerstvo sneg, ki se že pripravlja. Ta sneg je novi volilni red. Ko ta pade in zopet skopni, zrastle bo na Kranjskem namesto šest — devet poslancev in med temi, če bo po vladni volji, čvetero nemškutarjev. Veliko posestvo, ktero je imelo do zdaj enega poslanca, dobi dva, naj ju vzame, kjer hoče. Naj bolje bo, ako si zbere dva, ki v navadnem letu 365, v prestopnem 366 dni in vsak dan 24 ur pohajkovata ali pa kaka „lačenbergarja“. Če ne vedó za take ljudi, naj se oglasijo pri „Brenceljnu“.

Mesto ljubljansko ali prav za prav c. k. uradniki in Janez-Klobasarji bodo volili s trgovsko zbornico skupno enega poslanca. Ker je dosti c. k. uradnikov in Janez-Klobasarjev v Ljubljani, bo gotovo kak Dežman romal na Dunaj. Le kmetje dobe namesto treh samo štiri poslance. Za kmeta je vse dobro. Saj so še štirje preveč, če niso nemškutarji. Po nemškutarjih poprašujejo na Dunaji kakor lovci po dobrih pseh in če le kje kateri svoj nos kviško pomoli, hajdi ga že imajo in v istem hipu je — šolski nadzornik, svetovalc, deželni glavar ali celó deželni predsednik. Reveži, da jih imajo tako na muhi! Za Slovence se ne zmeni drug, kakor davkar in sem ter tje deželna sodnija, da ga malo pripré.

Slovinci po deželi! Naravnost v državni zbor na Dunaj še niste nikdar volili, toraj težko, da bi znali, treba vam bo poduka. Tukaj je:

Kedar pride čas volitve, ne zbirajte se skup, kakor do zdaj in ne volite koga, kterega vam priporoča kako sleparsko slovensko društvo. To vladi ni všeč. Zaprla sicer tudi zdaj ne bo nikogar, ki bi volil predrzno Slovence, toda ljubo jej ne bo, verjemite „Brenceljnu“. Marveč zberite se in prosite s ponižnim glasom svojega c. k. okrajnega glavarja — če je nemškutar, in teh se hvala Bogu, ne manjka — njegovega adjunkta ali pa kacega pisarčka v pisarnici ali celó briča pred vrati, da bi šel na Dunaj v državni zbor, kajti ljubši je vladi zadnji brič za poslanca, kakor n. pr. kak dr. Bleiweis ali dr. Costa. Ni se vam bati, da bi vam „zlahtni gospod“ odbili prošnjo in tako boste imeli potem na Dunaji zastopnika, kateri bo vladi všeč, in tudi vi se boste prikupili ministerstvu in „Tagblatt“ ljubljanski vam bo hvalo pel ter vsemu svetu oznanoval, da ima slovenska zemlja jako omikano ljudstvo, ki ni več zakovano v spone duhovščine in narodnih sleparjev, ki spozna, da je le nemškutar in brič tisti, ki ga more osrečiti.

Kakor lansko leto o sorej.

Minister Auersperg. No, trdovratneža, ali še od lani sedita tu, roke križem držeča? Ne gresta v državni zbor?

Čeh. Niks tajč!
Slovenec. Nimam časa!

Pred gostilno.

Turnar. Oho, ti si fajerbêr in vendar zahajaš v slovenske krême, v slovenska društva?

Fajerbêr. Ne zmiraj, imam dobre vzroke. Kedar imam denar, zahajam v naše nemčurske gostilnice; kedar imam pa prazen žep —

Turnar. Haha! Razumim! V slovenske gostilnice hodiš na upanje pit?

Fajerbêr. Taka je! Toraj če komu škodujem, škodujem le slovenskim krčmarjem.

Pregovori s polivko.

„Prvi bodo zadnji in zadnji postali prvi“. — Zarad tega se jih vidi toliko, ki so bili v šolah vedno zadnji, pri nas zdaj na prvih stopinjah po c. k. in deželnih uradnijah, šolskih svêtih itd.

* * *

„Lepa beseda lepo mesto najde“. — Zarad tega je vsak nemškutar, kterega jamejo slovenski listi obirati, kmalu šolski nadzornik ali kaj takega.

* * *

„Strela iz višave šine najraje v visoke stvari“. — Milost iz viših krogov šine tako rada v visoke, t. j. prazne glave.

* * *

„Pravični greši po sedemkrat nã dan“. — Kolikokrat na dan greši naše ministerstvo?

* * *

„Obljube visokih gospodov so prazne pene“. — Da bi bile vsaj morske pene, potem bi si Slovenci pipe iz morske pene prav po ceni rezali.

* * *

„Od Sveteca do Dežmana je le en korak“. — To je tudi brez polivke razumljivo.

* * *

„Kdor se ponižuje, bo povikšan“. — Kdor vzame hišno kacega veljaka za ženo, postane kmalu kaj.

Zastavica.

Nek zagrizen tujec je že čez 20 let na Slovenskem in vendar se ni naučil več slovenščine, kakor dve besedi, namreč: „proklet hudič“!

Ta zagrizen nemčur pã ima sina, ki je še le dve leti star. In glejte! ta sin zna boljše slovenski, kakor oče. Ali ni to čudna zastavica?

Poslancu grofu Thurnu.

Kaj pa delate na Dunaji, gospod grof? Morda na uro gledate? Ali Vãm ni že dolg čas? Se še niste naveličali?

„Brencelj“, radovedna muha.

➡ Išče se več ➡

izurjenih mizarjev,

kteri znajó limati ministerske stole, kedar se začno majati. Več o tem pri

Ministerstvu na Dunaji.

Rešpehtarjova kuharca piše:

Mnogim Gospodom. Dons nimam še cajta, vsem antvert dat, k' so kej prašal. Nej mal poterpé, bom v prihodnji numar vsakmu svoje povedala, de bô vse voreng.

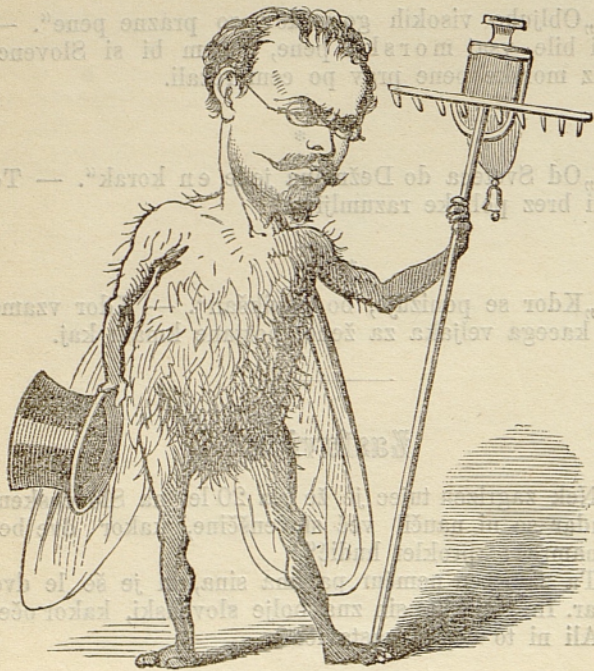
➡ Ker je podoba iz Dunaja prišla več dni pozneje, kakor je bila naročena, se je ta list zakašnil za nekaj dni. S tem se odgovarja na došle reklamacije. Prihodnji „Brencelj“ bo prifrčal koj za tem. — Prvi list V. letnika se je poslal vsim dozdanjim naročnikom in še nekterim znanim prijateljem narodne stvari. Kdor ga ne misli sprejemati, naj ga blagovoljno pošlje nazaj.

➡ Tisti p. n. gospodje, ki bi ga obdržali, naznanijo s tem na tihem, da jih je volja ga prejemati dalje in naročnino poslati pri priliki.

„Brencelj“,

zdaj že v 5. letu svoje starosti.

Pozor, prijatelji!

Tista zver, katero so bili zaprli na Žabjek, da je dvoje mesecev premišljevala, kam pride včasih tisti, ki gloda nemškutarskega pesa, je zopet izpuščena in razsaja vnovič, kakor da bi je na Žabjeku ne bili prav nič vkrotili. Taka zver pa v sedanji dōbi svobode in prostosti ne sme nikakor prosta hoditi po sveti, to je tako jasno, kakor vest nemškutarskih porotnikov, ki so spoznali, da je ta zver vendar-le že predivja.

Ker jo je pa slavna ljubljanska deželna sodnija v kljub temu že čez dva meseca izpustila iz varne hišice, treba bo, da se na drugačen način zopet priklene. Slavna sodnija dozda še nima pravega vzroka, da bi to storila, toraj se raztegne dolžnost do Vas, ki veste, kako nevarna je ta zver, da jo priklenete.

Priklene se pa ta zver lahko za celo leto, za pol in za četr t leta, da se jej le plača hrana, ktere potrebuje med tem. Da bo pa vsak že naprej vedel, koliko ta zver, ki se po domače „**Brencelj**“ imenuje, potrebuje, podā se Vam sledeči proračun:

Za celo leto priklenjen potrebuje „**Brencelj**“ 3 gld. — kr.

Za pol leta priklenjen potrebuje le 1 „ 50 „

Za četr t leta priklenjen celō le — „ 80 „

Iz tega vidite, da se je ta zver na Žabjeku navadila postiti se, ker je s tako malim zadovoljna.

Kako nevarna je omenjena zver, se lahko vidi iz tega, da jo je slavna c. k. policija v štirih letih že trikrat vjela in slavna c. k. deželna sodnija s pomočjo vestnih porotnikov v tretjem letu njene starosti za dva meseca zaprla. Ktera druga žival se mora bahati, da je v štirih letih svoje starosti že toliko doživela?

Zdaj, ko stopi v peto leto svoje starosti ali svojega razsajanja, zdaj ko si je brusila na Žabjeku dva meseca zēlo, bo gotovo še bolj razposajena, torej še bolj nevarna. Kdor si je ne priklene, naj se trese, bo že videl, kaj „**Brencelj**“ zna.

Tecite toraj vsi, ki ste imeli zver do zdaj priklenjeno, pa tudi tisti, ki je dozda še niste priklenili, k bližnji pošti ali pa v njen berlog, da se zavarujete; kajti kdor prepozno pride, dobi gole kosti. Priklene si ga lahko vsak, ne gleda se ne na osebo, ne na starost in ne na spol.

Kdor je bil tako prederzen, da je imel to zver že celo leto priklenjeno in jej ni dal doslej še nič jesti, gorje mu! „**Brencelj**“ se je navadil postiti, a popolnoma brez jesti ne more biti. Podvizajte se, Vi zanikerniži, da mu pošljete kmalu dolžno hrano, če ne, boste videli, kaj bo.

V kratkem bo skuhal „**Brencelj**“ jako „žmahtno jed, kakoršne se je navadil kuhati na Žabjeku, namreč:

„**Ričet iz Žabjeka**“.

Pristavljena k ognju je ta jed že, da le zavrē, pa bo dobra, potem jo bo vsak dobil za **30 kr.** Ker je v nji skuhana Risterjeva pasja krota, bo gotovo jako mastna.

Kdor jo želi pokusiti, naj priloži naročnini 30 kr. in dobil jo bo po pošti. Zabeljena bo z blizo 30. novimi, jako smešnimi podobami.

Denar se pošilja najlože po poštnih nakaznicah (Postanweisungen).

Podvizajte se toraj, da si ga vsak kmalu priklene, kajti kdor tega ne stori, se bo kesal, a prepozno bo.

Na lovu.

1-2/5

Slovenski posestnik. Gospod pravdnik, kakega vruga ste li vstrelili, da tako zadovoljnega obraza in ponosno stopate?

Državni pravdnik. „Brenceljna“.

Slov. posestnik. Pojte no, da greste muhe streljat! Te mi ne škodujejo toliko, kakor oni-le zajec, kateri mi vedno v zelje zahaja, in pa ono lesica, ktera mi kokoši davi. Tako zver mir postrelite, ne pa „Brenceljna“, kateri k večemu koga malo pikne, a ne dela take škode, kakor ta zajec in lesica.

Drž. pravdnik. Zajca in lesico vstreliti dozdej nimamo še povelja.

Blagodušnost.

Slovenski državni poslanci so darovali svoje diete, ktere bi imeli, ako bi bili šli na Dunaj, za potrebe slavnega konšt. društva ljubljanskega. Zdaj jim vsaj „Tagblatt“ ne bo več zabavljaj.

Poslancu grofu Thurnu.

Kaj pa delate na Dunaji, gospod grof? Morda na uro gledate? Ali Vam ni že dolg čas? Se še niste naveličali?

„Brencelj“, radovedna muha.

Važna novica.

Graška „Tagespost“ in po nji „Laibacherica“ ste prinesli vsemu svetu važno novico, da se je dr. Leitmayer, zdaj deželne sodnije svetovalec v Novem mestu in znani prijatelj „Brenceljnu“, zaročil. Vsled te strašne novice ljubljanskega vladnega lista je bila vsa Ljubljana več dni na nogah, vse je govorilo o tej za avstrijsko državo jako važni dogodbi. Ljubljanska „teta“ včasih tudi kaj važnega čenča. Kedar bo kak ustavoverec ali birokrat „kaj majhnega“ dobil, bodo gotovo na Gradu streljali.

Vse, kar je na svet, je začelo crukat. In zakaj je začelo crukat? Zato, k' smo peršli nazaj na tist, kar je blo pred 48. letom, k' so tiste, k' so nosil špičaste klobuke al pa veliko dolgo brado al pokenbort, po cest lovil in zapirál. Tist cajt so gvišno naš gospod polcajrot Ahčín v šolo hodil, zato k' oni zdej per nos skor táko tri-bajo. Ta zadnji bart sem jest nekaj malga plavšala od tiste pretekcije, pa so me koj perjel in zapečatli, koker tud „Brenceljna“,

kar se pravi konfuciscirat al toko nekak. Š tem so nam naredli tako zmešengo, de nismo mogli en cel mesec nič drukat, zato imamo pa tako ferspetengo, kar bomo pa kmal poglihali.

Ja res, človk ne ve več, kaj b' govoril al plavšal, gospod polcajrot imajo strašno tenka ušesa in vse slišjo, potlej pa statsnoltu povedo in ta pošlje briče po nas. O, to je strašno fletno. Na to, kar se političenga amtiče, vsi pjontarji od tistih financarjov noter do rotovških bričev toko avfpassajo, da večkrat vidjo al slišjo še kej tacga, kar ni; med tem jim pa kasirji dnarje kra-dejo, kar b' morbit ne mogli, ko b' se ti pjontarji belj za svoj kšeft, koker za politične agitirenge kimral. Bog ve, če b' bil tist davkarski iblajtar, k' je za tok tavžent obligacijonov iz kase ukradel, mogel to strit, ko b' ga bila gospod Pozanar in tist Caramba-Ertel kontrolirala, namest de sta per volitvah tolk cajta za agitirenge ponucala, kar ni njih dinst. Pa men se zdi, da imajo tist gvavtni pjontarji in krvava rihta več veselja nad enim samim konfisciranim „Brenceljnám“, koker nad 99. kasirjem, ki so kase okradli. Per takih okolstavah to ne more drugač bit, k' lancpresident še clo šrifto do cesarja v očitnih krajih podpisavat prepove.

Res sem že v ferlegnat, kaj b' plavšala, k' se nad vsem gospod Ahčín in njegove glihe ldje toko razicajo, koker de b' moje besede svet stresle. Me, kar nas je ibljanskih kuhare, smo sklenile napravt si take mejhne ključavnice za usta, de s' jih bomo zaklenile, al pa bomo ajnfirale tako špraho z očmi in cajhngam, k' jo še Ahčín ne znajo, potlej bomo imele saj en cajt gmah.

H kone pa še eno, k' smo jo mé kuharce znajdle. Al veste, de Ahčín tačas niso bli še svetvalec, k' je Bog svet in ljudi stvaril? Kaj ne, de ne veste? Glejte, ke b' bli gospod Anton Ahčín že takrat svetovalec, b' bli gotovo Bogu svetvali, de naj stvari druge ljudi brez ust, rok in možganov, le polcajem nej dá te stvari in še dolge ušesa, potlej bodo vse regirenge lohko shajale. Ker pa imajo tud drug ldje še možgane, usta in roke, de morejo mislit, govorit in pisat, je gotova gvišnost, de Ahčín niso bli per stvarjenji sveta in ljudi zraven al saj niso imel nič za govorit.

Toda z nam Ahčín ne bodo fertek, nej le nič ne anbantlajo z nam kuharcam, če ne, bomo prišle s šeflami in kuhavnicam nad njega, potlej bo pa tekel, pre-mal ga bo.

Adijo! Dons sem preveč razicana, b' mi spet kmal kaj ušlo, kar b' Ahčínovim ušesam ne dopadlo. Pa raj molčim, bom za drug bart kej belj kunštenga stuhtala.

Iz Olimpa.

Dragi mi „Brencelj!“

Skoro Ti ne upam več pisati, boječ se, da bi kak policijski duh na železnici mojega pisma ne ustavil, kakor se je na ljubljanskem kolodvoru zgodilo s pismi „narodne tiskarne“. Res, daleč ste že pri Vas s svobodo, hvala Auerspergu in njegovim privržencem! Ne veš, kako smo veseli, da do nas tu gori ne sega njegova oblast, da nam ne more prepovedati nabiranja podpisov do vladarja in ustanovitve bralnih društev, kakor v Zagorji na Notranjskem; mi se smemo smejati taki prepovedi, vi na zemlji pa ne, ali k večemu na tihem, da vas ne sliši uho kacega briča ali policajca. Od našega visokega stališča tukaj gori se vidi orjaško postopanje zemeljskih črvičev v Auerspergovi, Kollerjevi, Ogrinčevi, Flandungovi, Schönwetrovi in Derbičevi koji neskončno komično; zlasti kočevski paša kodrastih las in plemenitega nosu se nam zdi po njegovem energičnem ukazu neznano komično-orjaški. Če bi bil jaz še na zemlji, Bog vé, ali bi ne prišel v skušnjavo, se pred njim do tal prikloniti, kakor se priklanja znameniti Ahčín pred svojim gospodom Auerspergom, tako da se od tukaj doli samo širok njegov hrbet vidi.

Dobro vas strahujejo, to moramo celó mi pripoznati, ki smo zdaj za zemeljsko trpljenje popolnoma neobčutljivi. Vendar ste tudi vi dobro zvití, da jih večkrat na led speljete. Vkljub prepovedi vidimo peljati se podpise do cesarja iz vseh krajev proti Ljubljani in to nas zeló veseli, zlasti Vodnika, kteri pravi, da se ni zmotil, ko je v pesmih prepeval bistroumnost svojih rojakov. Zdaj je zložil eno trojici Fladung-Ogrinec-Schönwetrovi, Mašek je zložil godbo in zdaj jo pojemo vsak večer, kedar se trojici že o zlatih križcih itd. sanja. Prva kitica se glasi:

Paša kočevski mi bodi pozdravljen,
Planinski, litijski, iz Celja prestavljen!
Vi ste vsi skup imenitni možje,
Če snidete se, ste vsi skupej trije.

Druge kitice pa se Ti ne upam poslati, ker mi tukaj pesem ne kujemo zato, da bi jih potem Ahčín peti prepovedal ali pa celó konfisciral. Mastna, zabeljena in slana je ta pesem, dasiravno se to iz prve kitice ne vidi, to Ti zagotovem; če bi jo na večer pod oknom enega teh gospodov zapeli, stavim, da bi priletel v ponočni obleki doli, ne boječ se prehlajenja. Napev je nekoliko podoben znani nemški: „Es waren einmal drei H.“

Tomšič, tudi tukaj poln muh, je nekega večera sprožil misel, da bi se tim trem možem napravil še živečim spominek po prostovoljnih doneskih, kteri bi se imeli po vsem Slovenskem nabirati. Ako bo vam zemeljskim črvam ta misel všeč, naznanite nam, vabilo je že sestavljeno.

Toliko za danes, ker pošta že odhaja. Na zdravje!

Ves Tvoj

Miroslav.

Znamenje časa.

Zdaj se res čudne reči godé po svetu. In vendar-le liberaluhi trdijo, da se čudeži več ne godé. Pač, godé se, to kažejo novine, kakoršne človek skoro vsak dan še na tišče lahko po časnikih bere, in ktere se večidel enako tako-le glasé:

„Danes dopoldan se je oglasil davkar J. pri preiskalnih sodniji in naznanil, da je zapravil iz izročene mu kase 60.000 gld. in to v trinajstih letih.“

Za božjo voljo! Je to li mogoče pri današnji birokratični natančnosti? Ali ni nikogar, kateri bi mu bil na prste gledal? Pač, je, celó lepo število jih je in vsi ti so dobro plačani zato, da bi mu na prste gledali. Mu li ne gledajo na prste? Pač, tudi to, posebno, kedar so kake volitve, takrat se poda gospod finančni prokurator, gospod finančni svetovalec, gospod finančni nadsvetovalec in še drugi „financlarji“ v svoji lastni mogočni osebi k njemu, a ne, da bi mu pregledali kaso, marveč pridušajo ga, da voli za nemčursko stranko ali da podpiše to ali uno adresno kacega nemčurskega društva. Razen tega se prilično pomenkovajo o kasi itd. in nasledki tacega uradovanja in nadzorovanja se bero nazadnje v zgorej navedeni časniškarski novici in slišijo v sodnijski dvorani, če kak nož ali kaka krogla iz pištole ne konča prej tacega uradnika življenje, ali če v vodi ne vtopi svoje sramote ali je neobesi na kako drevo.

Taka se godi, če finančne višje glave vsled prevelikih političnih poslov nimajo časa, preiskavati kase svojih podložnih, ali če so podložni bistrejše glave od predstojnikov, kar že ni več nenavadno. Če bo šlo tako lepo naprej, se ne bomo čudili, ako bomo brali po listih take-le novice:

P. Blagajnik ljubljanskega mesta se je danes vstrelil. Ko so preiskali njegovo kaso, je manjkalo v nji 3 milijone goldinarjev. Kako mu je bilo mogoče, vzeti jih iz nje, ne more nihče razumeti.

A. Včeraj so našli v vodi truplo ranjcega L., davkarskega blagajnika. Sodnijska komisija se pri tej priči poda preiskavat njegovo kaso, a kako strmi, ko vidi, da tam, kjer je stalo poslopje davkarske uradnije, ni videti kamna več! Ranjki ni bil le davkarsko kaso popolnoma izpraznil, timveč tudi hišo davkarsko podrl in prodal, predno je njegovo nadzorstvo to zapazilo.

B. Iz N. se nam piše: Predstojnik tukajšnega okraja se je pred nekoliko dnevi sam izdal sodniji ter poročil, da je že deset let pridrževal in za-se rabil vse davke, ktere je prejemal od kmetov. Površna preiskava je pokazala, da je to res. Kako mu je bilo li mogoče slepariti tako dolgo finančno vodstvo?

Vprašanje. Ali bi ne bilo bolje za državne kase in za državo samo, ako bi se c. k. finančni uradniki višje in nižje vrste malo manj pečali s politiko?

Prosimo odgovora.

Nekteri, ki dozdej niso verovali na čudeže.

„Brencelj“ svojim.

Da se je letošnji „Brencelj“ tako zakasnil, je kriv deloma slavni c. k. konfiskator Anton Ahčin, kateri mu je s pomočjo še slavnjšega zdravnika c. k. državnega pravdnika kože stavil in vrh tega še puščal koj v začetku leta, — deloma dunajski podobar in risar, kateri mu je drugo podobo tako poslal, da ni bila nikakor

za rabo. Ker je prvo številko gosp. Ahčin naročil in vse istise za-se obdržal, moral je „Brencelj“, da dobé naročniki vse številke, izdati prvo še enkrat, izpustivši one članke, kateri so bili slavni sodniji tako všeč, da jih je zapečatila. List št. 3 in 4 bo prišel tik za tem in v začetku aprila bodo imeli naročniki že 6 števil v rokah, se vé, če se gosp. Ahčin zopet vmes ne vtakne, ker je „Brencelj“ pri njem, c. k. pravdništvu in c. k. deželni sodniji strašno cenjen. „Ričet iz Žabjeka“ se bo jel razpošiljati še tekoči teden, v 10 dneh ga bodo že vsi tisti, ki so ga naročili, na svoji mizi imeli. Kdor naročnikov si ga dozdej še ni naročil, naj, ako ga želi pokusiti, to naznani in pristavi, da bo znesek 30 kr. poslal s prihodnjo naročnino vred, potem se mu bo poslala ta „žmahtna rihta“, ki se sme jesti tudi postne dneve, da-si je zabeljena s (pasjo) mas-tjo. Tisti pa, ki ste reklamirali zaradi neprejetega „Brencelja“, odpustite zamudo, kajti kdor ne skusi, ne ve, kako težaven je posel „Brencelja“ pod nadzorstvom Auerspergovih privržen-cev, kakor je mnogocenjeni gospod Ahčin. Zarad tega si je „Brencelj“ svest, da ga boste Vi tem krepkejše podpirali, čim bolj mu Auersperg in sodnija na prste gledata. Kaj ne, na Vas se smem zanašati, Vi niste vsi Ahčini!

„Brencelj“ piše.

Sl. čitalnicam: v Čabru. Naročnina za „Br.“ znaša 3 gld. ne pa 2 gld. 40 kr. na leto. Vsled tega ste zaostali v letu 1871. in 72. tako, da po odračunjenih poslanih 1 gld. 20 kr. mi še gre za 72. leto 30 kr. Če je čitalnica uboga, prosim naznanite mi to. — V St. trgu pri R. Od poslanih 3 gld. spada 1 gld. 80 kr. za lansko leto. — V Metl. Od poslanih 1 gld. 50 kr. spada 1 gld. za lansko leto. — V Ž. Kaplji S poslanih 1 gld. 50 kr. poravnana naročnina lanskega leta. — V Marib. Poslanih 1 gld. 50 kr. za drugo polletje lanskega leta. — V Kastvi. Ker je bila sl. čitalnica vso lansko naročnino na dolgu, mi gre še 1 gld. 50 kr. za lansko leto. — V Ajdovščini. Poslanih 2 gld. 40 kr. odštel od starega dolga (3 gld.) za leto 1871. — Gosp. J. G. v T. Plačano do 15 aprila t. l. — Gosp. L. G. v L. Od poslanih 3 gld. 30 kr. za lansko leto 1 gld. 50 kr. — Gosp. A. G. v N. Ravno tako. — Gosp. V. G. v M. Od poslanih 1 gld. 80 kr. za lansko leto 1 gld. 50 kr. — Gosp. J. J. v T. 1 gld. 50 kr. za lansko leto vpisal. — Gosp. A. J. v R. Poslani 3 gld. za lansko leto. — Gosp. F. K. v B. Še 1 gld. za lansko leto. — Gosp. F. K. v K. Poslanih 1 gld. 50 kr. za drugo polletje 1872. — Gosp. A. L. na G. Poslani 3 gld. za lansko leto. — Gosp. J. M. v M. 2 gld. 50 kr. za lansko leto, toraj le 50 kr. za letos. — Gosp. F. P. v S. vasi. Poslani 3 gld. za lansko leto. — Gosp. J. P. v Z. Od poslanih 1 gld. 80 kr. spada 80 kr. za zadnje četrtletje lanskega leta. Pismo d. Vas ni bilo moje, gotovo kaka mistifikacija, meni vse čisto neznan stvar. — Gosp. V. Pt. v K. Naročnina Vaša sega do 1 julja t. l. — Gosp. F. P. (A. N.) v T. Od poslanih 1 gld. 80 kr. spada 1 gld. 50 kr. za drugo polovico lanskega leta. — Gosp. Fl. P. v S. Od poslanih 2 gld. 40 kr. spada 2 gld. 20 kr. za lansko leto. — Gosp. F. R. v R. Od poslanih 1 gld. 80 kr. spada 1 gld. 50 kr. za drugo polo l. l. — Gosp. M. St. v P. (Ill. C.) Poslani 3 gld. za lansko leto. — Gosp. N. St. v St. t. Poslanih 1 gld. 50 kr. za drugo pol. l. l. — Gosp. J. Š. v T. — Ravno tako. — Gosp. G. P. v St. J. p. L. Za lansko leto 3 gld. — Gosp. J. S. v R. Poslanih 80 kr. za četrti kvartal l. l. — Gosp. J. L. v M. Od poslanih 3 gld. 30 kr. pride 1 gld. 50 kr. za drugo pol. lanskega leta.

Pozor, prijatelji!

Tista zver, katero so bili zaprli na Žabjek, da je dvoje mesecev premišljevala, kam pride včasih tisti, ki gloda nemškutarskega pesa, je zopet izpuščena in razsaja vnovič, kakor da bi je na Žabjeku ne bili prav nič vkrotili. Taka zver pa v sedanji dōbi svobode in prostosti ne sme nikakor prosta hoditi po sveti, to je tako jasno, kakor vest nemškutarskih porotnikov, ki so spoznali, da je ta zver vendar-le že pre divja.

Ker jo je pa slavna ljubljanska deželna sodnija v kljub temu že čez dva meseca izpustila iz varne hišice, treba bo, da se na drugačen način zopet priklene. Slavna sodnija dozda še nima pravega vzroka, da bi to storila, toraj se raztegne dolžnost do Vas, ki veste, kako nevarna je ta zver, da jo priklenete.

Priklene se pa ta zver lahko za celo leto, za pol in za četr leta, da se jej le plača hrana, ktere potrebuje med tem. Da bo pa vsak že naprej vedel, koliko ta zver, ki se po domače „Brencelj“ imenuje, potrebuje, podá se Vam sledeči proračun:

- Za celo leto priklenjen potrebuje „Brencelj“ 3 gld. — kr.
- Za pol leta priklenjen potrebuje le . . . 1 „ 50 „
- Za četr leta priklenjen celó le . . . — „ 80 „

Iz tega vidite, da se je ta zver na Žabjeku navadila postiti se, ker je s tako malim zadovoljna.

Kako nevarna je omenjena zver, se lahko vidi iz tega, da jo je slavna c. k. policija v štirih letih že štirikrat vjela in slavna c. k. deželna sodnija s pomočjo vestnih porotnikov v tretjem letu njene starosti za dva meseca zaprla. Ktera druga žival se mora bahati, da je v štirih letih svoje starosti že toliko doživela?

Zdaj, ko stopi v peto leto svoje starosti ali svojega razsajanja, zdaj ko si je brusila na Žabjeku dva meseca zelo, bo gotovo še bolj razposajena, torej še bolj nevarna. Kdor si je ne priklene, naj se trese, bo že videl, kaj „Brencelj“ zna.

Tecite toraj vsi, ki ste imeli zver do zdaj priklenjeno, pa tudi tisti, ki je dozda še niste priklenili, k bližnji pošti ali pa v njen berlog, da se zavarujete; kajti kdor prepozno pride, dobi gole kosti. Priklene si ga lahko vsak, ne gleda se ne na osebo, ne na starost in ne na spol.

Kdor je bil tako predrzen, da je imel to zver že celo leto priklenjeno in jej ni dal doslej še nič jesti, gorje mu! „Brencelj“ se je navadil postiti, a popolnoma brez jesti ne more biti. Podvizajte se, Vi zanikerniži, da mu pošljete kmalu dolžno hrano, če ne, boste videli, kaj bo.

V kratkem bo skuhal „Brencelj“ jako „žmahtno“ jed, kakoršne se je navadil kuhati na Žabjeku, namreč:

„Ričet iz Žabjeka“.

Pristavljena k ognju je ta jed že, da le zavré, pa bo dobra, potem jo bo vsak dobil za **30 kr.** Ker je v nji skuhana Risterjeva pasja krota, bo gotovo jako mastna.

Kdor jo želi pokusiti, naj priloži naročnini 30 kr. in dobil jo bo po pošti. Zabeljena bo z blizo 30. novimi, jako smešnimi podobami.

Denar se pošilja najlože po poštnih nakaznicah (Postanweisungen).

Podvizajte se toraj, da si ga vsak kmalu priklene, kajti kdor tega ne stori, se bo kesal, a prepozno bo.